

Кемпф, Вилхелмъ—Kempff, Wilhelm —значителен пианист, органист и компонистъ, род. 25 ноемв. 1895 въ Йютербогъ, като гимназистъ училъ при Хер. Бартъ пиано и Роб. Каунъ теория, после въ Берлинската висша

Вилхелмъ Кемпфъ

музикална школа, дето получава 2 Менделсонови премии, отъ 1924 е директоръ на висшата музикална школа въ Шутгартъ. Творби: 2 симфонии; Прологъ къмъ Клайстовата Hermannsschlacht и симфоничната поема „Загубениятъ рай“—за оркестъръ; Дивертименто за камероркестъръ; единъ концертъ за пиано съ оркестъръ; 2 струнни квартета; квартетъ за флейта, цигулка, виолончелъ и пиано; 3 сонати; 2 фантазии и вариации за пиано; една солосоната за цигулка; една соната за органъ; „Отче нашъ“, за алтсоло и несъпроводенъ хоръ — Те Деумъ; „Пъвещтъ и майката земя“ за алтъ соло, смѣсенъ хоръ и оркестъръ; „Сценическа мистерия за раждането на Спасителя“, „На ранната Хауфова смъртъ“ — за мъжки хоръ и оркестъръ; „Вечерна фантазия“—за пѣние, виола и оркестъръ; женски хорове, пѣсни, клавирконцертъ; „Единъ танцъ на смъртъта“ (1931), операта „Кралъ Мидасъ“ (1931) и др.

Кентонъ, фр. quinton — име на единъ старъ видъ цигулка, строяща се g, c', e', a', d'.

Кентюплъ крошъ, фр. quintuple croche — видъ нота въ форма на осмина, но съ петъ байрачета на дръжката=стодвадесетосмина нота.

Керекиаро, Юлиусъ — Kerékjaro, Julius — унгарски цигулковъ виртуозъ, род. 1898 въ Буда-пеща. ученикъ на Хубай въ тамошната музикална академия, концертира въ Европа и Америка съ голѣми успѣхъ, дължащъ се изключително на свършената му техника.

Керубини, Мариа, Луиджи — Cherubini, Maria Luigi — бележитъ оперенъ и църковенъ компонистъ, род. 14 септ. 1760 въ Флоренция, умр. 15 мартъ 1842 въ Парижъ; първитъ занятия по музика започналъ съ баща си (музикантъ въ театрътъ Пергола), следъ като се ползува отъ заниманието на още двама учители, съ поддръжката на Тосканския великъ херцогъ, постъпва въ консерваторията въ Болоня, дето прочутия падре Сарти е билъ неговъ учителъ. Отъ него той усвоява напълно строгия стилъ на Палестрина и овладява изкуството на контрапункта, както никой следъ Баха. Първата му опера Quinto Fabio (1780) бива последвана отъ цѣла редица други, отъ които: „Демонфонъ“, „Елиза“, „Медея“, „Водоносачъ“, „Фаниска“, „Пигмалионъ“, „Бланшъ отъ Провансъ“ и „Али Баба“ съставятъ най-важнитъ етапи отъ неговото развитие като оперенъ компонистъ. Следъ като води единъ продължителенъ животъ на компонистъ съ колебливи успѣхъ, обикаляйки всички голѣми италиански оперни сцени, 1784 бива призованъ въ Лондонъ, дето пише две опери, и бива назначенъ за кралски придворенъ компонистъ, но по настояване на Виоти отива въ Парижъ, кждето, 1788, следъ едно малко пребивание въ Неаполъ, се установява на продължително мѣстожителство, и кждето започватъ истинскитъ му голѣми успѣхъ. Тукъ поема директорството на Италианската опера, а отъ 1795 бива назначенъ преподавателъ и инспекторъ по обучението въ консерваторията, живѣйки при една постоянна материално стѣсненостъ.